

Les set plagues bíbliques de la CEOE

L'Institut de Estudios Económicos (IEE), vinculat a la CEOE, signa l'informe 'La cuestión catalana, hoy', que conclou que una Catalunya lliure quedaria en la més absoluta misèria. Xifres inflades, sentències falses i conclusions errònies basteixen un argumentari fet a mida per acadèmics d'encàrrec. Amb dues excepcions: Oriol Amat i Joan Tugores, que n'extrauen conclusions diferents però que han quedat silenciades.

Sense Espanya, Catalunya no seria res, perquè viu del comerç amb la resta d'Espanya i de la subvenció de l'estat, que "ha hagut de recórrer a l'emissió de deute públic per a fer front al saldo negatiu de les aportacions de Catalunya". Però, engegada per "alguns economistes presumptament abduïts per la febre independentista que patrocina el govern de Catalunya" que tergiversen la realitat per fer creure a la població nacionalista que una Catalunya independent els faria més

pròspers, s'aboca a un escenari "dramàtic, apocalíptic". Tres xocs esfondraran el país l'endemà de la independència: el trencament dels fluxos de comerç i d'inversió amb Espanya, la ruptura del mercat únic amb Europa i la sortida de l'euro. Una desgràcia que equival al "bloqueig dels mercats de capital i del BCE", a la "fuga massiva de multinacionals i d'entitats financeres", un "augment induït de l'IPC proper al 50%", i "la sortida de capitals propietat de residents i no residents contraris a la

independència", entre d'altres efectes tràgics. Aquesta és la Catalunya miserable que retrata l'informe *La cuestión catalana, hoy*, encarregat per l'Institut de Estudios Económicos (IEE), de la patronal dels empresaris espanyols CEOE. El president de l'IEE, José Luis Feito –ambaixador espanyol a l'OCDE durant la presidència d'Aznar–, signa el pròleg d'un suposat estudi de to estrictament polític i mancat d'academicisme, en què assegura, en nom de tots els autors, que "les represàlies que seguirien un procés independentista són inevitables".

Represàlies que, més enllà del típic boicot al cava o al fuet, afectarien greument les entitats financeres. Clemente Polo, catedràtic de d'economia de la UAB i fundador de C's i d'UPyD, infereix que "tenint en compte que només un de cada quatre catalans se sent només català, és raonable presumir que una fracció superior al 50% voldrà mantenir la nacionalitat espanyola. Per tant, també és raonable que una fracció similar dels actius i passius de les entitats financeres catalanes acabin transferint-se a entitats amb domicili fiscal a Espanya". Catalunya també perdria un

Als actes de presentació de l'estudi, a Madrid i a Barcelona, hi faltaven dos autors: els catedràtics Oriol Amat (UPF) i Joan Tugores (UB). No pas per desídia seva, sinó perquè no se'ls va convidar expressament. L'Institut de Estudios Económicos ja havia censurat prèviament part de les conclusions dels dos acadèmics, que no neguen la viabilitat econòmica de la independència, i no estava disposat a deixar-los discrepar en públic de les conclusions apocalíptiques de *La cuestión catalana, hoy*. Silenciant la seva opinió, es podria mostrar a tothom que acadèmics catalans també repudiaven el procés. Però una lectura de les aportacions d'Amat i Tugores evidencia que en cap cas no se'ls pot

Amat i Tugores, manipulats

vincular a les conclusions d'un estudi que, manipulant xifres, lleis i realitats, vaticina l'esfondrament econòmic, social, polític i moral de Catalunya.

Oriol Amat assenyala en l'assaig "Radiografia del teixit empresarial català i possibles impactes del debat independentista" que "en un escenari d'abandonament de la UE, el més raonable és que Catalunya continués amb l'euro i no tingués aranzels per facilitar un reingrés més ràpid a la UE", cosa que contradueix una de les plagues bíbliques que apareix en les conclusions de l'informe. I si bé re-

marca que "una altra conseqüència de la independència serien les deslocalitzacions, també algunes multinacionals han comunicat que no tenen intenció de marxar". És més, Amat apunta que "un estat independent podria atraure seus multinacionals que en aquests moments tenen la seu espanyola fora de Catalunya. Això s'ha observat en estats de nova creació com Eslovènia o Eslovàquia". Amb tot, Amat adverteix que "el debat sobre la independència pot estar produint impactes negatius des del moment en què s'ha obert, com a conseqüència de les

JORDI PLAYARXIU

Segons la CEOE, una Catalunya independent quedaria totalment empobrida, amb un atur disparat i sense cobrir els serveis públics bàsics.

16% dels llocs de treball, “com a conseqüència d’una deslocalització massiva de multinacionals i d’empreses espanyoles”. L’IEE dona per fet que Catalunya seria expulsada de la UE,

“i per tant, de l’eurozona, de manera que seria molt difícil, si no impossible, continuar utilitzant l’euro. Això deterioraria greument la competitivitat de Catalunya a l’exterior, i cauria en una

hiperinflació”. I és clar, “Catalunya no tindria accés als recursos per a països amb problemes de liquiditat”, un fet que “agreujaria encara més el seu deute públic descomunal”.

incerteses i dels boicots a productes catalans i de la resta d’Espanya”, i insta els governs català i espanyol a “pactar” una solució.

Joan Tugores és més contundent en el seu assaig “Perspectives econòmiques: realitats, incerteses i temes en l’agenda”, i comença deixant molt clar que “a Europa existeixen països amb dimensions demogràfiques, territorials i productives molt similars a les de Catalunya que permeten superar el debat sobre la viabilitat econòmica de la independència”. Pel que fa als efectes d’un boicot, Tugores remarca que “a mitjà termini, la racionalitat econòmica i les pautes de competitivitat acaben imposant-se, almenys entre els agents econòmics que es

comporten amb pautes econòmiques objectives”, cosa que desmunta els arguments d’un boicot permanent que ofegaria l’economia catalana. Encara més, recorda que “la plena condició de membre de la UE no és l’única manera de beneficiar-se del mercat interior de la UE: els acords d’associació de països de l’Espai Econòmic Europeu són il·lustratius i, en tot cas, no és ociós recordar que ni Suïssa ni Noruega no formen part ni de la UE ni de l’eurozona, i no se’n ressenten”. Finalment, el catedràtic de la UB es pregunta per l’acumulació de deute públic espanyol, i si no seria Espanya qui “hauria de negociar –amb Catalunya– a propòsit d’això, un fet que exigiria clarificacions”.

Les consignes de partit. L’informe no presenta ni un sol càlcul inèdit que denoti una tasca acadèmica. Es tracta, a grans trets, d’un inventari dels arguments superficials i escrits amb poca destresa, que es poden trobar en documents unionistes de la Fundació Faes, de Convivència Cívica Catalana, de Ciudadanos (C’s) i d’UpyD. Manipulen les dades oficials i les vesteixen amb teories polítiques que queden molt allunyades de la teoria econòmica. De fet, la manipulació s’ha produït també en la selecció de les conclusions, en què s’obvien les reflexions de dos dels acadèmics que signen l’informe, Oriol Amat i Joan Tugores, que si bé no són obertament partidaris de l’estat propi, aporten una visió netament acadèmica.

Gemma Aguilera